

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 240

гр. Велико Търново, 03.06.2022 г.

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ
И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на трети юни през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

като разгледа докладваното от ЯНКО ЯНЕВ Въззивно частно гражданско
дело № 20224000500176 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1 от ГПК.

Образувано е въз основа на частна жалба от Д. М., подадена чрез адв. Д.Д. от АК – София против Определение № 104/26.01.2022 г., постановено по в. гр. д. № 981/2021 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, с което е оставена без разглеждане, като недопустима жалба с Вх. № 9183/29.12.2021 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, подадена от Д. М., легитимиращ се като новоназначен управител на „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД, ЕИК 201570311, със седалище и адрес на управление гр. София, п.к. 1404, р-н „Триадица“, ж.к. „Гоце Делчев“, ***** – длъжник в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20219050400863 по описа на ЧСИ П. П. с район на действие Окръжен съд – Плевен, рег. № 905 на КЧСИ, против действия по същото изпълнително дело, изразяващи се в отказ на съдебния изпълнител от 12.10.2021 г. за назначаване на особен представител на длъжника.

В частната жалба се излага, че обжалваното определение е неправилно, като противоречащо на процесуалните правила и необосновано. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че депозираната пред него частна жалба е подадена извън срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК. Сочи се, че същата е изпратена по пощата в срок, в подкрепа на което се представят писмени доказателства. На следващо място се излага, че подадената частна жалба неправилно била приета за подадена от лице без представителна власт, тъй като същата изхожда не от дружеството длъжник, представлявано от жалбоподателя, а лично от него в качеството му на новоназначен, заявен но не вписан в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ управител. Сочи се, че в случая жалбоподателят защитава не свой личен интерес, а този на дружеството поради противоречие в интересите

на последното с тези на неговия органен представител. Като се позовава на практика на Конституционния съд на Република България и на Европейския съд по правата на човека, жалбоподателят обосновава правен интерес от търсената съдебна защитата. Излага се, че неправилен бил изводът на съда за необжалваемост на отказа на съдебния изпълнител да назначи особен представител, тъй като същият подлежи на обжалване на общо основание и не се обхваща от ограниченията на чл. 435 от ГПК.

Направено е искане да бъде отменено Определение № 104/26.01.2022 г., постановено по в. гр. д. № 981/2021 год. по описа на Окръжен съд – Плевен, и отказа на ЧСИ П. П. с район на действие Окръжен съд – Плевен, рег. № 905 на КЧСИ, като се назначи особен представител на длъжника „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД. В условията на евентуалност се иска съдът да укаже на съдебния изпълнител да назначи особен представител на длъжника „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД. Предлага се за такъв да бъде назначен адв. Д.Д. от АК – София.

Постъпил е отговор на частната жалба от „Минг Янг Уинд Пауър (Интернешънъл) Ко. Лимитед“ – дружество с ограничена отговорност, учредено и действащо съгласно законодателството на Хонг Конг, под № 1629996, със седалище и адрес на управление Хонг Конг, Уанчай, *****, сграда Малайзия, бл. 201, ет. 2, чрез адв. С. Ц.. Заето е становище, че обжалваното определение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид доводите на страните и данните по делото, провери обжалваното определение, съобрази правомощията си на въззивен съд, приема за установено следното:

Частната жалба е допустима – подадена в срока по чл. 275, ал. 1 от ГПК; от страна, която има право и интерес от обжалване; срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване с частната жалба. Разгледана по същество частната жалба е неоснователна по следните съображения:

Производството по в. гр. д. № 981/2021 г. по описа на Окръжен съд – Плевен е образувано въз основа на жалба от Д. М., подадена чрез адв. Д.Д. от АК – София, против отказ на ЧСИ П. П. с район на действие Окръжен съд – Плевен, рег. № 905 на КЧСИ, от 12.10.2021 г. за назначаване на особен представител на „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалвания отказ. Твърди се, че е налице противоречие в интересите на „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД, с тези на неговия органен представител Й. К., което се явява основание за назначаване на особен представител на дружеството. Претендира се да се отмени обжалваният отказ, като се назначи особен представител на „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД.

Постъпило е възражение от вискателя по изпълнителното дело „Минг Янг Уинд Пауър (Интернешънъл) Ко. Лимитед“, подадено чрез адв. Г. П., с което се заема становище за недопустимост и в условията на евентуалност за неоснователност на жалбата.

Постъпило е становище от длъжника по изпълнителното дело „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД, подадено чрез адв. М. М., с което също се заема становище за недопустимост и в

условията на евентуалност за неоснователност на жалбата.

В мотивите си, частният съдебен изпълнител е изразил становище, че жалбата е недопустима, респективно неоснователна. Заявил е, че жалбоподателят не притежава процесуална легитимация, тъй като се явява трето лице, по отношение на което не е предвидено право да обжалва действията на съдебния изпълнител, и не е страна по изпълнението. Освен това отказът да се назначи особен представител на дружеството не попада сред лимитативно изброените, подлежащи на обжалване, изпълнителни действия по чл. 435 от ГПК.

Производството по изпълнителното дело е образувано по молба на вискателя – „Минг Янг Уинд Пауър (Интернешънъл) Ко. Лимитед“ – дружество с ограничена отговорност, учредено и действащо съгласно законодателството на Хонг Конг, под № 1629996, срещу длъжника „Ей Уан Дивелъпмънт“, въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч. гр. д. № 20211110140300/2021 г. по описа на Софийски районен съд, съгласно който длъжникът е осъден да заплати на кредитора сумата от 500 000 евро, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.07.2021 г. до изплащане на вземането, сумата от 1 000 000 щатски долара, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.07.2021 г. до изплащане на вземането, както и разноси в размер на 52 605 лева.

До съдебния изпълнител е подадена молба от Д. М., чрез адв. Д.Д. от АК – София, легитимиращ се като новоназначен управител на „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД, за назначаване на особен представител на дружеството. Съдебният изпълнител е отказал назначаването такъв, като е посочил, че не са налице основанията по чл. 430 от ГПК.

Срещу отказа е подадена жалба с Вх. № 21831/15.11.2021 г. по описа на съдебния изпълнител, въз основа на която е образувано съдебното производство по в. гр. д. № 981/2021 г. по описа на Окръжен съд – Плевен. С обжалваното Определение № 104/26.01.2022 г., постановено по делото, съдът е оставил без разглеждане като недопустима жалбата на Д. М. против действия на съдебния изпълнител, изразяващи се в отказ от 12.10.2021 г. за назначаване особен представител на длъжника „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД.

За да остави жалбата без разглеждане, съдът е приел, че същата е подадена след изтичане на срока за обжалване по чл. 436, ал. 1 от ГПК. Посочено е също, че жалбата е подадена от физическо лице – Д. М., който не е вписан като управител на дружеството длъжник, с оглед на което същата изхожда от лице без представителна власт. Освен това съдът е приел, че жалбата е насочена срещу действие на съдебния изпълнител, което не подлежи на обжалване.

Изводът на първоинстанционния съд, че отказът да се назначи особен представител в изпълнителното производство не подлежи на обжалване е принципно неправилен, тъй като съгласно т. 4 от Тълкувателно решение 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС производството по назначаване на особен представител е охранително и се развива пред районния съд по местоизпълнението. По отношение на същото се прилагат общите правила на Глава Четиридесет и девета от ГПК, като чл. 538 от ГПК предвижда, че отказът

да се издаде актът подлежи на обжалване и разглеждането на жалбата става по реда на чл. 278 от ГПК (така Определение № 395/20.06.2013 г. на ВКС на РБ по ч. гр. д. № 2822/2013 г., IV г. о., ГК). В този смисъл е налице принципна допустимост за обжалване на отказа за назначаване на особен представител на длъжника, като наличието на предпоставките за това е въпрос по същество на делото.

Последният не следва да бъде обсъждан в настоящото производство, доколкото подадената жалба се явява недопустима на друго основание – същата е подадена от лице, по отношение на което липсва процесуална легитимация. От съдържанието на жалбата се извежда твърдение, че тя е подадена от жалбоподателя Д. М. в качеството му на новоназначен, заявен, но неписан управител на длъжника „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД. От извършената справка в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ се установява, че единственият вписан управител на дружеството е Й. К., като Д. М. няма обявено такова качество. С разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ТЗ за едноличния собственик на капитала на търговско дружество с ограничена отговорност е предвидена възможност или той да управлява и представлява дружеството лично, или да назначи изрично управител. Това правомощие се упражнява чрез решение на едноличния собственик на капитала, обективизирано в съответен протокол. Това решение във вътрешните отношения на търговското дружество има незабавно действие. В отношенията между самото дружество и третите лица обаче, включително и спрямо съда, действието настъпва от момента на вписване на решението в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ, като с нормата на чл. 140, ал. 4 от ТЗ на вписването на избора на управител е придаден конститутивен характер. Това означава, че след като едноличният собственик на капитала на „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД, не е вписал решение за избор на нов управител, респективно по отношение на това вписване е налице висящ съдебен спор, то жалбоподателят Д. М. не е надлежен органен представител на дружеството и не може да извършва процесуални действия от името и за сметка на същото.

В настоящия случай жалбоподателят не разполага с процесуална легитимация и в лично качество. С право на защита чрез обжалване на незаконните действия или откази на съдебния изпълнител се ползват освен страните в производството и други участници в него, но в изрично предвидените от закона случаи. Легитимацията им произтича от засягане на техни права от незаконните действия или откази на изпълнителния орган. Жалбоподателят, като лице претендиращо извършване на действия по изпълнителното дело, не попада в нито една от хипотезите, допускащи защита в изпълнителното производство. Същият не претендира засягане на негово лично право, а обосновава правния си интерес с необходимостта интересите на дружеството длъжник да бъдат защитени. Следва да се има предвид, че предявяването на чужди права пред съд е недопустимо, освен в предвидените в закона случаи. Установеното в чл. 26, ал. 2 от ГПК изключение от принципа на чл. 26, ал. 1 от ГПК се отнася до случаите на процесуална субституция, при които процесуалният субституент е легитимиран да предяви чуждо право пред съда наред с лицето или вместо лицето, което е негов носител (според вида процесуална субституция). Като изключение от

принципа на чл. 26, ал. 1 от ГПК, процесуалната субституция е допустима само в изрично предвидените в закона случаи (например: чл. 134 от ЗЗД, чл. 26, ал. 3 от ГПК, чл. 222 от ГПК, чл. 226, ал. 1 от ГПК и т.н.). Изключенията са уредени изчерпателно и не обхващат случаите на житейски интерес от постигане на определен правен резултат. Те не обхващат и разглежданата хипотеза, в която ищецът релевира именно такъв интерес от назначаване на особен представител на дружеството длъжник в изпълнителното производство. Изложените от ищеца твърдения и цитираната практика на Конституционния съд на Република България не обосновават правния му интерес от търсената защита – тя не би рефлектирала директно върху правната му сфера. В този смисъл са Определение № 174/06.03.2014 г. по ч. гр. д. № 610/2014 г., IV г. о. на ВКС на РБ, Определение № 230/31.05.2018 г. по ч. гр. д. № 973/2018 г., III г. о. на ВКС на РБ, Определение № 150/13.04.2021 г. по ч. гр. д. № 494/2021 г., III г. о. на ВКС на РБ.

Неотносима в настоящия случай се явява цитираната от жалбоподателя съдебна практика на Европейски съд по правата на човека по делото „Агротексим Хелас S.A. и други срещу Гърция“, № 14807/89, и делото „Капитал Банк АД срещу България“, № 49429/99, доколкото същите са постановени при напълно различна фактическа обстановка. Жалбоподатели по първото дело са акционери в дружеството, а по второто дело жалбоподатели са председателят и заместник-председателят на съвета на директорите на банката, както и тримата ѝ акционери. Настоящият случай не е такъв. Видно от справката в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ жалбоподателят Д. М. няма членствено правоотношение в дружеството длъжник „Ей Уан Дивелъпмънт“ ЕООД ООД, нито заема позиция, която предполага защита на негови лични права или законно признати интереси. Ето защо наведените с частната жалба възражения за наличие на процесуална легитимация се явяват изцяло неоснователни.

Предвид обстоятелството, че молбата за назначаване на особен представител на длъжника не е следвало да бъде разглеждана от съдебния изпълнител, не следва да бъде обсъждано и спазването на срока за обжалване по чл. 436, ал. 1 от ГПК.

По гореизложените мотиви, частната жалба е неоснователна, а обжалваното Определение № 104/26.01.2022 г., постановено по в. гр. д. № 981/2021 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, е законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед разпоредбата на чл. 274, ал. 4 от ГПК, определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

По изложените съображения, Апелативен съд – Велико Търново

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 104/26.01.2022 г., постановено по в. гр. д. № 981/2021 год. по описа на Окръжен съд – Плевен.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____